

Maarten van Rossumpad

Wadenoijen - Wijk bij Duurstede - Rhenen 15/16 januari 2005

Zaterdag

De organisatie van dit januari weekend was **onder een gelukkig gesternte** in handen gelegd van Hans. Twee nagenoeg strakblauwe dagen in een bijna idyllisch, door de winterzon, betoverd landschap. Later op de dag zou Hans aangeven, het best lastig te hebben gevonden om beslissingen voor de groep te hebben moeten nemen. Hans het moet gezegd: je hebt je op meer dan voortreffelijke wijze van je taak gekweten. Strak geregeld: Top!

Dit weekend zou ons via een zaterdag- en zondag etappe van Kapel-Avezaath naar Rhenen voeren en als zodanig de natuurlijke overgang vormen van drie weekenden rivierenlandschap naar de wat meer beboste beschutte streken van de Utrechtse Heuvelrug en het Veluwe Massief.

NS station Tiel fungeerde als aanreis station. Van daaruit met de Regio Taxi naar het startpunt café de Tol in Kapel-Avezaath, onze halteplaats van het december weekend. Zoals afgesproken troffen we daar Rose, Bep en Jan. Dit schrijvend realiseer ik mij dat het voor Bep, na wat betiteld kan worden als "**de Lithse taxi affaire**" een bijna post traumatische herinnering opgeroepen moet hebben, toen ze hoorde dat we met twee comfortabele taxi's van Tiel naar café de Tol in Kapel-Avezaath waren vervoerd voor nog geen € 2,75 per persoon.

Het was ook het weekend van de **blessure golf**. Zonder direct "wetenschappelijk onderbouwde causale verbanden" te leggen, vallen er wel enkele in het oog springende zaken te melden.

Zo is het opvallend dat het merendeel van de dames getroffen is, Rose, Ineke, Mona, Anita en Mirjam (geveld door een alles verlamme "*saturday night sleep fever*"), de heren echter, liepen er zonder uitzondering kwiek bij.

Als ervaringsdeskundige heeft Jan mij onderwezen, dat stress een belangrijke factor is bij het ontstaan van (sport)blessures.

Te constateren valt dat de blessure golf in het vrouwenkamp eerst is ontstaan sinds Jan zijn "Module Elementaire Gehoorzaamheid Voor De Vrouw" heeft geïntroduceerdligt hier wellicht dan toch een causaal verband?

De leeftijden van de geblesseerden in aanmerking nemend is Gijs zijn "vergrijzingstheorie" in dit verband niet langer verdedigbaar.

Of zit ik er nu toch naast, en voelen de dames het zelf anders, gezien de gretigheid waarmee zondagmiddag na afloop heimelijk steelse blikken op een paar adonissen van een collega wandelgroep in café 't Viaduct geworpen werden?

Van alle blessure-vormen waarmee we geconfronteerd werden wil ik er één voor het voetlicht halen en wel die van Anita met haar "*teen omloop*". Nou heb ik wel gehoord van de wielervedstrijd de Omloop Het Volk of de Omloop Kluisbergen, het ultieme wandel - evenement in de Vlaamse Ardennen, maar de **Omloop Van De Teen Van Anita?**

Opvallend is dat Anita ons geen kans gaf een blik op dit magische en wellicht majestueuze verschijnsel te werpen, ook niet nadat ze enkele glazen aan wijngod Bacchus had geofferd tijdens het diner in eetcafé de Engel in Wijk bij Duurstede, die zaterdagavond.

Enfin, na dit noodzakelijke intermezzo, **de route van deze zaterdagmorgen** weer oppakkend: na de koffie vertrokken we tegen tien over elf gepakt en gezakt met zijn tienen richting Rijswijk om vandaar via de pont de Nederrijn over te steken naar ons overnachtingschotel in Wijk bij Duurstede. Onderweg: 21 km lang fraaie oer-Hollandse vergezichten.

Voor de lunch werd aangemeerd bij restaurant de Swaen in Buren. Tijdens het oplepelen van de erwtensoep kwamen genealogie boeken over **de Oranjes** en hun vroede voorvaderen op tafel en werd er naarstig gespeurd hoe de “Oranje lijn” in de tijd terugloopt naar het Maarten van Rossum tijdperk. Nadat Ineke de Friese tak introduceerde werd de door mij en Marian zo wanhopig gezochte aansluiting gevonden. Godzijdank: hebben we met Amalia toch een echt prinsesje in huis!

Mij werd toen ook duidelijk was ook dat Rose “haar Freek” miste: want op haar bord met heerlijk uitzierende beef puntjes bleven de frietjes en het bolletje salade onaangeroerd of was het de zo moeilijk tot stand gekomen bewijslast van gravin Anna van Buren, een schaatsende Alex van Buren en zijn dochter Amalia geweest, die als eetlustremmer had gewerkt?

Tijdens de lunch werden Marian ook de fijne kneepjes van het **skiën** bijgebracht. Locker in de heupen en parallel swung waren veel gehoorde termen. Moraal van het ski verhaal: Marian, laat je heupen swingen, in café de Tol heb je dat in het december weekend al laten zien nu op de piste nog !

Na de lunch zijn we Buren, dat door gravin Anna van Buren aan ons koningshuis gelieerd is, doorgeslenterd om vervolgens, via Zoelmond (waar we de restauratie van een historische hooiberg hebben gemist!) en het dorpje Rijswijk, tegen de klok van vijfen bij **Hotel de Oude Lantaarn in Wijk bij Duurstede** te arriveren. Daar troffen we Anita, die al nippend aan haar glas rode wijn, bezig was om met een charme offensief haar band met de lokale bediening te verstevigen.

's Avonds tegen de klok van zevenen werd er aangeschoven in **eetcafé Engel** voor het diner. De keuze voor dit eetcafé was op volstrekt democratische wijze tot stand gekomen. Trudy sprak in dit verband de legendarische woorden: "**Wie kan er nou tegen een Engel zijn**"?

Het eten en bediening waren van een prima kwaliteit. De entourage die van een gemoedelijke candle light sfeer. Doordat Mirjam ontbrak was er een kloof in de tafelschikking tussen Anita en Gijs ontstaan. Later in de avond zou Jan met een zekere regelmaat een **pendeldienst** starten om deze lege plek (bij herhaling) op te vullen. Deze pendel diplomatie vervulde hij met zoveel elan, dat voormalig top diplomaat Henri Kissinger hem dat niet verbeterd zou hebben. Ondanks het serieuze gesprek waarin Bep verwickeld was, ontging het haar niet. Eerder die week, zo verhaalde zij, had Anita gevraagd of Jan alweer hersteld was van zijn blessure of dat hij weer voor en achter de groep zou aantoeien zoals in het wandelweek van december, in dat geval wilde zich graag meerijden om Jan gezelschap te houden. Waarop Bep antwoordde, "**HIJ LOOPT WEER MEE!**"! ☺

Jan kreeg gelegenheid zich van een jeugd trauma te ontdoen door te verhalen over jacht - en **slachtrituelen** in zijn ouderlijke boerenhuis. Deze serieuze discussie eindigde met een daverende lach doordat één van de dames opmerkte: "voor één worst neem je toch geen heel varken in huis"!

Het gespreksonderwerp kantelde en Anita hield een gloedvol betoog om deel te nemen aan de **Kennedymars**. Als een waterval cascardeerde haar betoog over ons heen:

"De Kennedy-Mars Sittard is de grootste lange afstandsmars en de oudste Kennedymars van Nederland. Sinds 1963 lopen duizenden mensen op paaszaterdag

80 kilometer door het Midden-Limburgse land. Dit naar aanleiding van een uitspraak van de voormalige president van de Verenigde Staten, J.F.K., dat de welvaartsmens niet meer in staat zou zijn om 50 mijl binnen 20 uur te lopen. De Kennedy-Mars Sittard kent een recreatieklasse en een wedstrijdklasse”.

Voor welke klasse Anita gaat (vergezeld van Gijs, Hans en Jan?) blijft vooraleerst nog een vraagteken. Anita bleek al wel naar de kapper te zijn geweest om haar haardos flink te laten kortwieken. Wellicht met de achterliggende gedachte om met dit strakke kapsel meer snelheid te kunnen ontwikkelen door een verminderde luchtweerstand? Dus wellicht toch de wedstrijd?

Edoch, het stemt wel tot nadenken dat zondag, toen de wijn blijkbaar was uitgewerkt, we er niets meer over gehoord hebben! Waarbij Anita natuurlijk niet te kort gedaan mag worden, zij werd immers door haar blessure gedwongen om zondagmorgen alweer naar huis af te reizen.

Na het al vermelde offensief van Anita bleek ook **Ineke** eerder die dag een vrouwelijk charme offensief opgestart te hebben, waardoor de Regio taxichauffeur haar vanuit Zoelmond tot de pont bij Wijk bij Duurstede had gebracht, daarbij substantieel afwijkend van zijn route. Oeps!

Na de koffie met cognac en likeur kwam een einde aan deze gemoedelijke en zeer gezellige avond, want er stond voor zondag een stevige tocht van 29 km naar Rhenen op het programma. Bovendien zou er als uitvloeisel van het '**Pact van Wadenooijen**' al bijtijds van meet gegaan worden.

Zondag

Ruim voor half negen was een ieder boven water om zich op het ontbijt te storten. Doordat Alex eerst nog eieren in het kippenhok van restaurant Pippijn moest rapen, dreigde de starttijd van strak negen uur bijna in gevaar te komen. Temeer doordat **Pippijn's kippenhoedster** wel erg op haar eieren bleek te zitten. Maar uiteindelijk

lukte het mede door Ineke enkele vers gekookte exemplaren te bemachtigen.

Na afscheid genomen te hebben van Anita en Trudy begaven we ons tegen goed negen uur op weg naar de pont om de route in Rijswijk weer op te pakken.

Er werd stevig doorgelopen. Ruim voor elf uur passeerden we Maurik, waar op dat tijdstip nog geen café open bleek om een bakkie te doen. Na enig overleg en een telefonische check met het café, werd vastberaden besloten de route dan maar iets te verleggen door via **Ingen** te lopen.

Tegen half één kwam café Het Hoekje in zicht Er werd flink gebufferd, want er zou voor Rhenen geen mogelijkheid meer zijn nog een horecagelegenheid aan te doen. Na Ingen zouden de **Bible Belt dorpen** Lienden en Kesteren “genomen” moeten worden, alwaar de absolute zondagsrust nog heerst.

De Bible Belt is de naam van de streng gelovige gordel, die van de Zuid Hollandse eilanden via de Betuwe naar hartje Veluwe loopt.

Als toegift werden we in café Het Hoekje getrakteerd op een echte biljartwedstrijd, maar onder de deelnemers viel geen potentiële “Ceulemans” te ontdekken.

Tegen half 2 werd de fille rouge van de route weer opgepakt. Rose en Ineke hadden van het rustmoment gebruik gemaakt door de routekaart aan een minutieus onderzoek te onderwerpen. Met als gevolg dat er een **sluiproute** via de Marsdijk naar Rhenen werd ontdekt, waardoor de resterende route naar Rhenen met circa 4 km bekort kon worden. Alex twijfelde, de rest was mordicus tegen. Deze stellingname, die als zeer principieel betiteld zou worden, was in dat opzicht in volstrekte balans met het gelovige gebied dat de officiële route doorkruist.

Nadat Ineke en Rose via de sluiproute afgebogen waren, liep de rest via Lienden met een Zuidelijke boog steeds verder weg van de zo prominent aan de horizon prijkende **Rhenense kerktoren**. Door dit haast masochistische verschijnsel bleken enkele principiëlen snel losser in de leer te worden door zich vertwijfeld af te vragen of wel de juiste keuze was gemaakt. Kortom, de vermoeidheid begon toe te slaan.

Door het in zondagsrust gedompelde **Kesteren** wandelend, verhaalde Marian over een sollicitatiegesprek bij een instelling met een Christelijke achtergrond. Ze had de baan weten te bemachtigen, maar er was haar wel toegevoegd meer aandacht aan haar woordkeus te schenken. Zij bleek in het gesprek de zin gebruikt te hebben: “god, dat zou ik echt weten”. Alex: goh of god? Zonder nadenken antwoordde Marian spontaan: nee, god, even viel er een stiltewaarop ze vervolgde “tja, Jezus zo ben ik nu eenmaal”. We barstten in lachten uit.

Om kwart over vier kwamen in **Café restaurant 't Viaduct in Rhenen** aan. Daar troffen we Ineke, Rose die tegen half vier waren “binnengelopen”. Ook Freek was inmiddels gearriveerd.

Onder het genot van een hapje en een drankje werd er nog tot een uur of vijf nagepraat en bijgekomen van de geleverde inspanningen.

Tot slot

Wat jullie, als deelnemer al weten, zal naar ik hoop ook een willekeurige lezer ervaren: een geweldig stel met weer een dito weekend als herinnering.

“Als proeve van”,

Alex

22-01-2005